

[Gottschalck-Hansen.]

lærerhøjskole, gælder det det kgl. teaters elevskole, akademiet for de skønne kunster og de andre specialuddannelser, som findes? Det var måske rigtigt, at det blev noget nærmere defineret.

Endvidere ville det også være rart, om jeg her fra talerstolen kunne få ministeren til nærmere at præcisere, hvad der skal forstås ved den første sætning i § 2, stk. 1 — den, som indebærer det nye, hvori det hedder: „Når særlige omstændigheder taler derfor,“. Hvilke særlige omstændigheder tænkes der på? Hvad skal der ligge i dette, ud over at et menneske virkelig føler lyst eller kald til at beklæde et embede i folkekirken?

Sammensætningen af det udvalg, som tænkes nedsat — et sådant udvalg betyder jo en afvigelse fra den hidtil gældende ordning, hvorefter tre bisper træder sammen og afgør, om et menneske er egnet til at beklæde et embede i folkekirken — er jeg ikke særlig begejstret for. Jeg finder det helt i sin orden, at Københavns biskop og en anden biskop — formentlig den, i hvis stift den pågældende agter at beklæde et embede — skal træffe afgørelsen. Jeg synes også, det er i sin orden, at forstanderen for pastoralseminariet er med i et sådant udvalg, ligesom det er ganske naturligt, at der også sidder en repræsentant for kirkeministeriet, for administrationen, som skal dække den side af sagen; men de teologiske professorer kan jeg ikke finde nogen som helst naturlig berettigelse for at placere i et sådant udvalg. Professorer, hvad enten det drejer sig om teologiske eller om dem, der repræsenterer en anden videnskabsgren ved universiteterne eller læreanstalterne, er videnskabsmænd, der har til opgave at forske og at undervise i ren eksakt viden. Det kræves og forventes ikke af disse, at de bekender sig til nogen bestemt konfession. Et menneske kan i teorien godt tilhøre Jehovas Vidner og dog være en fremragende lærer i kirkehistorie; vedkommende kan godt tilhøre en helt anden trosretning end den, den danske folkekirke bekender sig til, og være lærer i et hvilket som helst fag, hvis han sidder inde med de fornødne videnskabelige kvalifikationer. Jeg synes, man skal gøre sig klart, at universitetet er ét, har

sine bestemte funktioner, og at kirken er noget ganske andet. Det, den pågældende skal prøves i, er ikke teologisk viden — så kunne han jo læse teologi; når han kan tage den anden eksamen, kan han vel også samle sig om dette emne, fordybe sig i det og tage den eksamen, som almindeligt kræves. Det er netop ikke teologisk viden, man venter at disse ansøgere sidder inde med; det skal være folk i praktisk præstetjeneste. Jeg ville derfor finde det langt mere naturligt, langt mere rimeligt, om man foruden de fire repræsentanter, jeg har nævnt, og som jeg helt kan billige, i stedet for de to teologiske professorer tog, ikke en repræsentant for menighedsrådet — nok er jeg demokrat, men sagligheden skal jo også have lov at spille ind — men en repræsentant for Præsteforeningen, for de mennesker, der står i det praktiske arbejde som præster i hverdagen, som kender problemerne, har dem inde på livet og sidder inde med en ganske anden viden end nogle professorer, der for visses vedkommende måske aldrig nogen sinde har øvet præstetjeneste.

Jeg er i det hele taget ikke alt for tryk eller begejstret for den præsteuddannelse, vi har. Det videnskabelige er meget godt; vi kommer til at arbejde tilstrækkeligt med grundspørgene, skal fordybe os i kirkens historie, lærer religionsfilosofi o. s. v., men det praktiske, det lærer man faktisk først, når man står i det. I virkeligheden kunne man ønske, at enhver vordende præst et stykke tid var „føl“ hos en ældre præst. I praksis er det jo tilfældet, da hjælpepræsteordningen er så almindelig, som den er, men det er ikke lovfæstet. Ganske som en medicinsk kandidat skal gøre turnustjeneste, burde en teologisk kandidat egentlig arbejde hos præster, der sidder inde med en vis erfaring, og som på en ganske anden måde kunne bibringe de nye embedsindhavere belæring og viden med hensyn til det arbejde, de i fremtiden skal beskæftige sig med. Det er synspunkter, som vi alle sammen har givet udtryk for, nu da præsteuddannelsen og præsteembedet som sådan er til debat.

Jeg vil gerne sige, at i princippet er jeg enig i denne nydannelse. Jeg synes, det er ret forfriskende, at den højtærede kirkeminister har taget initiativet til at komme